

**Гужівський ліцей
Ічнянської міської ради**

**НОВА
УКРАЇНЬСЬКА
ШКОЛА**

ЗАСІДАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ РАДИ №1

Розвиток ІКТ-компетентності педагогічних працівників як складова педагогічного розвитку: роль цифрових сервісів у забезпечення якості освіти»

Хмарні сервіси Google

Тема. Розвиток ІКТ-компетентності педагогічних працівників як складова педагогічного розвитку: роль цифрових сервісів у забезпечення якості освіти

Хід засідання

I. Актуальність питання, що досліджується

1.1.

Актуальність вивчення питання

Науково-методична проблема закладу освіти «Формування життєвої компетентності особистості через інноваційність змісту й технологій освіти та педагогічну майстерність учителя».

1. Перспективне планування педагогічних рад та методичних заходів на 2020-2025 роки

2020-2021	2021-2022	2022-2023	2023-2024	2024-2025
ПЕДАГОГІЧНІ РАДИ 1. Про організацію роботи над науково-методичною проблемою школи. 2. Створення освітнього середовища вільного від насильства. Проєкт «Стоп булінг». 3. Про розроблення системи оцінювання навчальних досягнень учнів.	1. Формування навчальної мотивації в учнів в сучасних умовах. 2. Про виконання плану заходів проєкту «Освітнє середовище вільне від насильства» 3. Педагогіка партнерства як продуктивна форма взаємодії вчителя та учнів.	1. Розвиток ІКТ-компетентності педагогічних працівників як складова педагогічного розвитку. 2. Формування інноваційного освітнього простору закладу освіти як умова професійного розвитку педагога. 3. Модель поведінки всіх учасників освітнього процесу.	1. Концепція розвитку критичного мислення в процесі навчання. 2. Формування комунікативної компетентності у сучасній школі: проблеми і перспективи. 3. Концепція виховання ціннісної особистості.	1. Медіаграмотність учасників освітнього процесу. 2. Технології виховання як основа формування індивідуальності. 3. Про результати роботи над науково-методичною проблемою школи.
ДІЯЛЬНІСТЬ ТВОРЧИХ ГРУП Творча група «Про впровадження самооцінювання та взаємооцінювання»	Підсумки роботи творчої групи. Пам'ятка «Система оцінювання навчальних досягнень учнів».	Творча група «Технології розвитку критичного мислення учнів»	Результати роботи творчої групи – діагностика учнів після впровадження сучасних технологій розвитку критичного мислення.	
МЕТОДИЧНІ ЗАХОДИ 1. Науково-методичний семінар «Академічна доброчесність: від теорії до практики».	1. Тренінг "Від педагогіки співпраці до педагогіки партнерства"	1. Інтернет-газета «Веб-сервіси для покращення якості знань учнів»	1. Рольова гра «Вправи для розвитку критичного мислення».	1. Конференція «Розвиток ключових компетентностей педагога в умовах НУШ».

1.2.

Законодавча база питання

- Згідно із Законом України «Про освіту» інформаційно-комунікаційна компетентність є однією з ключових компетентностей, необхідних сучасній людині для успішного функціонування в суспільстві.

- Держстандарт базової середньої освіти, затверджений Постановою Кабінету Міністрів України від 30.09.2020 р. «Про деякі питання державних стандартів повної загальної середньої освіти», визначає інформаційно-комунікаційну компетентність такою, що передбачає впевнене, критичне і відповідальне використання цифрових технологій для власного розвитку і спілкування; здатність безпечно застосовувати інформаційно-комунікаційні засоби в навчанні та функціонуванні в суспільстві, дотримуючись принципів академічної доброчесності.

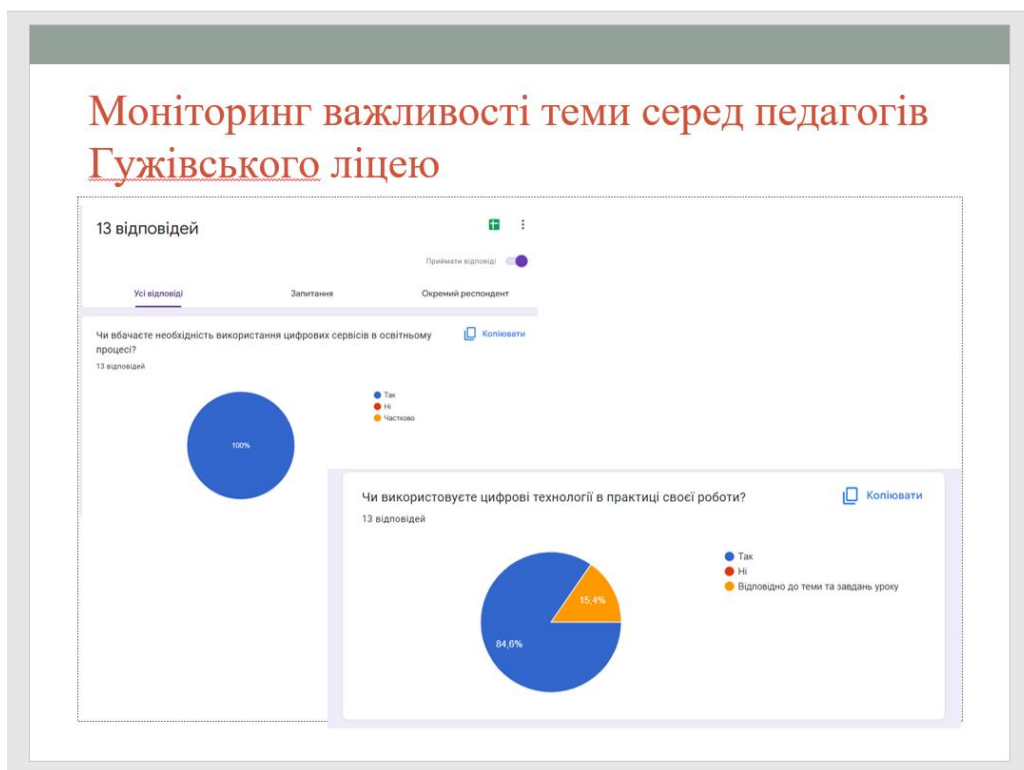
- Відповідно до Професійного стандарту за професіями «Вчитель початкових класів закладу загальної середньої освіти», «Вчитель закладу загальної середньої освіти», «Вчитель з початкової освіти (з дипломом молодшого спеціаліста)» (далі-Профстандарт), затвердженого Наказом Мінекономіки № 2736 від 23.12.2020 року, інформаційно-цифрова компетентність педагогічного працівника визначається за наступними напрямками: здатність орієнтуватися в інформаційному просторі, здійснювати пошук і критично оцінювати інформацію, оперувати нею у професійній діяльності; здатність ефективно використовувати наявні та створювати (за потреби) нові електронні (цифрові) освітні ресурси; здатність використовувати цифрові технології в освітньому процесі.

- У Постанові Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2019 р. № 800 «Деякі питання підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників» зазначається, що одним з основних напрямів підвищення кваліфікації — це використання інформаційно-комунікативних та цифрових технологій в освітньому процесі, включаючи електронне навчання, інформаційну та кібернетичну безпеку.

1.3. Методичні рекомендації щодо формування інформаційно-цифрової компетентності педагогічних працівників

<https://uied.org.ua/wp-content/uploads/2022/07/metodychni-rekomendacziyi-z-rozvytku-cyvrovoyi-kompetentnosti.pdf>

1.4.

1.5. Мотивація впровадження цифрових технологій в освіті

<https://www.youtube.com/watch?v=3lun3INZzpA>

II Теоретичні аспекти теми

(Доповідь ЗДНВР Валентини Ляшко)

Цифровізація системи освіти нині є сповна реальним процесом. Цей феномен практично ні в кого вже не викликає сумнівів. Така ситуація в багатьох педагогів, управлінців і чиновників освіти створює ілюзію, що цифровізація – це майже не панацея, від усіх «бід», що нині переживає суспільство. Інакше кажучи, вона розглядається як умова та спосіб вирішення всіх без виключення актуальних проблем освіти та навчання. З нашої ж точки зору, цифровізація, що є однією з ключових реалій життєдіяльності сучасної людини, а також соціально-економічного й інформаційно-технологічного стану виробничих і культурноосвітніх відносин у суспільстві, призводить поки що переважно до

загострення наявних суперечностей в освіті, насамперед, між «репродуктивною» та «продуктивною» стратегіями (напрямами) її модернізації.

У чому це проявляється?

Прибічники репродуктивної стратегії доводять, що суттєво підвищити якість освіти можна і треба за рахунок таких дидактичних систем і методик, що максимально «полегшать життя здобувачам освіти», а зміст освіти можна буде зрозуміти та засвоїти з мінімальними зусиллями або взагалі без них і багато в ігровій або максимально полегшеній формі.

Відповідно до репродуктивної стратегії навчальний матеріал подається здобувачам освіти в логічному і «готовому» вигляді. Фотографії, відеофрагменти, досліди з реальними об'єктами носять, як правило, ілюстративний характер. Від педагога лише вимагається пояснити та проілюструвати навчальний матеріал таким чином, щоб учням було все зрозумілим одразу.

Навчальні вміння (компетенції) формуються на підставі дій за зразками або алгоритмами. Головний зміст досвіду репродуктивного пізнання учнів або студентів – розвиток здатності запам'ятати навчальний матеріал значного об'єму. Для того, щоб бути успішними при цьому здобувачі освіти повинні, насамперед, мати гарну пам'ять, розвинену увагу та формально-логічне мислення, тобто значні репродуктивні інтелектуальні здібності.

У відповідності до продуктивної стратегії процес навчання ми розглядаємо як пізнавальне зусилля, щодо подолання труднощі відкриття нового при взаємодії з реальністю.

У цьому зусиллі важливі не лише когнітивно-інтелектуальні, а й особистісно-вольові якості.

В цих випадках залучення здобувачів освіти в процес пізнання зумовлене не тільки і не стільки «зовнішньою» мотивацією, а ґрунтується на живому інтересі до предмету пізнання. За умов реалізації продуктивної стратегії освіти, крім предметного змісту досвіду пізнання, не менш значимим є досвід самопізнання, самообілізації та самоорганізації, що одержує здобувач освіти в процесі подолання дефіциту наявних знань, компетенцій, навичок тощо, тобто в процесі власне творчого зусилля під час пізнання та засвоєння реалій оточуючого світу.

Очевидно, що кожна з позначених стратегій, як репродуктивна, так і продуктивна, задаючи для педагога систему освітніх ціннісних орієнтирів і методологічних координат, суттєво впливає на конкретні шляхи, а значить, і результати впровадження цифрових технологій в освіту.

Нині можна виокремити такі вже сповна оформлені напрями цифровізації системи неперервної освіти, скажімо:

- різноманітні форми дистанційної освіти;
- алгоритмічно структуровані практики зберігання та швидкого пошуку освітнього контенту та іншої інформації, що має відношення до освітньої діяльності;

- цифрова візуалізація (фотографія, відеофрагменти, презентації);
- інтерактивне моделювання реальних явищ (можливо, у форматі доповненої реальності);
- віртуальне моделювання й інфографіка суті явищ і об'єктів оточуючого світу;
- цифрове вимірювання, оцифрування властивостей реальних і навчальних об'єктів.

Розвиток системи освіти в її цифровій іпостасі приводить до серйозного виклику: з одного боку, вже зараз критично важливо забезпечити підготовку фахівців з цифровими компетенціями, а з іншого боку, – треба адаптувати свою внутрішню організаційно-інституційну логіку для збереження власної конкурентоздатності. Мова йде про те, що розширення можливостей сучасних ІКТ уже в найближчій перспективі вплине на процеси формування попиту та пропозицій на ринкові праці, скоригує вимоги до навичок і кваліфікації працюючих людей.

Виклики, що постали перед системою освіти, зумовили низку факторів трансформації сучасного суспільства. Важливим фактором, що впливає на швидкість цифровізації, є доступність Інтернету та ІКТ для людей. Статистика дає результати підключення до Мережі людей: наприкінці 2019 р. їх було близько 4,0 млрд, що складає майже 50% населення Землі.

Послідовний розвиток ІКТ має привести до підвищення доступності та об'ємів «хмарних» технологій, роботизації, що вже використовується в системах освіти багатьох країн.

Ще одним значущим фактором цифровізації освіти є соціально-психологічні установки молоді, яка вже одержує або готується до одержання освіти нині. Ці установки та нахили молодих людей значно різняться від установок їхніх попередників. «Цифрові аборигени» переважно вже працюють у Мережі. Статистика свідчить, що для понад 90% з них Інтернет уже є важливим або абсолютно незамінним джерелом освітньої та професійної інформатизації [1]. При цьому ті професії, що вони засвоюють, уже в найближчому майбутньому можуть бути «в опалі», тому що з'являються нові технологічні рішення [3].

Ці тенденції викликають тривогу на державному рівні в кожній країні. На тлі зміни технологічного укладу темпи зростання світової економіки уповільнюються, зростає міжнародна конкуренція. В пошуках виходу з тих ускладнень, що склалися, частина держав переходить до протекціоністської політики в економіці, переглядаються напрями та обсяги інвестиційного співробітництва. Все більш очевидними є їх орієнтація на локалізацію в межах своїх країн виробництв і технологій.

Знання, а також набуті компетенції в цих умовах є одночасно і перспективним об'єктом інвестиційної діяльності, і ключовим ресурсом для забезпечення конкурентоздатності. Для досягнення цих цілей на рівнях урядів нині розробляються і реалізуються комплексні програми з цифровим порядком денним. Усі вони певним чином передбачають модернізацію державних освітніх

політик, доповнення їх цифровою інфраструктурою. Такі програми розвитку цифрової економіки діють у країнах Європейського Союзу, США, Китаї, Індії, Японії та ін. Здійснюється така робота і в Україні.

Отже, широкий спектр чинників, що впливають на характер та інтенсивність процесів цифровізації в суспільстві, визначають і різні шляхи їх розвитку. Одним з них є розширення освітнього простору. Сучасні цифрові технології (онлайн-навчання, BigData, мережні практики, штучний інтелект, телемедицина, чат-боти та ін.) суттєво змінили його структуру.

Віртуалізація освіти сприяє практичній реалізації одного зі смислів поняття «digital» - дискретності, «розірваності». Освіта вже не є обмеженою стінами університетів, коледжів і шкіл, межами регіонів і навіть держав. Причин тому є декілька.

Так, не завжди працедавців задовольняє якість підготовки випускників освітніх установ, а зміст освітніх програм не повною мірою корелює із запитами ринку праці. Із зростанням актуальності цифрових знань і вмінь ця асинхронність очікувань працедавців і випускників зростає. Фактично, прийнявши на роботу дипломованого фахівця, працедавець змушений його перенавчати. На великих підприємствах усе частіше зустрічаємо практики створення власних центрів підвищення кваліфікації та додаткової освіти, корпоративних закладів освіти.

Окремо треба сказати про тенденції, пов'язані зі змінами на рівні управління освітньою системою. Якщо раніше технологічні рішення дозволяли лише деякою мірою автоматизувати освітній процес, то нині зміни стосуються інструментів і способів управління самою системою, можливостей забезпечення неперервним зв'язком здобувачів освіти, викладачів і закладу освіти. Такі технології суттєво знижують працевитрати педагогів і адмінперсоналу, контролюючих органів і акредитаційних агенцій. Скажімо, з розвитком технологій обробки даних і машинного навчання можна повністю автоматизувати розв'язання трудомістких завдань – від перевірки домашніх завдань до модерації дискусій здобувачів освіти за допомогою чат-ботів.

Сучасні програмні рішення дозволяють автоматизувати процеси обробки інформації про характер і динаміку навчального процесу (поведінка учнів або студентів, їхнє сприйняття навчального матеріалу, швидкості його засвоєння тощо), його контролі, стратегіях навчання і запитів з боку здобувачів освіти. Фахівці пов'язують розвиток цього сегменту освітніх технологій з можливостями практичної трансформації освітньої системи з моделі «освіта для всіх» у модель «освіта для кожного». По-суті, мова йде про створення конструкта індивідуального навчання з конкретною персоніфікованою траєкторією, що враховує запити конкретного здобувача освіти.

Суттєво розширює освітній інформаційний простір і сприяє впровадженню новітніх освітніх технологій практика масових відкритих онлайн курсів (МВОК) від компанії Coursera.

Ключова відмінність цих програм від класичного дистанційного формату навчання – можливість безпосередньої участі учнів у освітньому процесі, його

віртуалізації за допомогою створення віддалених лабораторій, впровадження технологій віртуальної доповненої реальності.

Отже, цифровізація нині є мейнстрім – напрямом розвитку не тільки сучасного суспільства, а й освіти. Класичні парадигми щодо організації освітнього процесу нині описуються як нездатні забезпечити адекватну підготовку людини до життя «онлайн». У науковому дискурсі домінують ідеї про те, що «аналогова» (класична) система освіти значно поступається її «цифровій» (сучасній) версії.

Досвід упровадження цифрових технологій в освітній процес нині не можна вважати вивченим достатньо повно. Сумніви викликають неоднозначність перспектив їх впливу на якість фундаментальної та прикладної підготовки здобувачів освіти, затребуваність класичної повної освіти в майбутньому. Деякі потужні американські корпорації (Google, Hilton, Apple, BankofAmerica) ще два роки тому повідомляли про можливості прийому на роботу людей без освіти [4].

Отже, підводячи підсумки цифровізації освіти в першій чверті ХХІ століття, зазначимо, що це процес є необхідним і невідворотним. Проте, при переході «в цифру» критично важливо зберегти дійсне «аналогове» багатство, що складає фундамент класичної системи освіти. Ясно, що випускникам закладів освіти знадобляться не тільки цифрові компетенції, а й фундаментальні знання, навички критичного мислення, оскільки в житті далеко не завжди все буде «онлайн».

Викладачі закладів освіти в Україні та за кордоном єдині думкою, що трансфер навчання на цифрові формати потребує значного проміжку часу (в межах наступних семидесяти років, а то і більше) і буде реалізовуватися нерівномірно на різних рівнях освіти, в різних регіонах і різних країнах.

Науковці констатували, що технологічний бік справи далеко не завжди є найважливішим у процесі цифровізації освіти. Більш значущим є те, що можна назвати «людським фактором»: об'єктивна і суб'єктивна готовність викладачів і здобувачів освіти до роботи в цифровому інформаційному просторі.

Це пов'язане з різними рівнями комп'ютерної грамотності та інформаційної культури, насамперед, викладачів і вчителів, що робить нерівномірним трансфер навчання в онлайнформат.

Завершуючи розгляд проблем цифровізації освіти, ще раз підкреслюємо, що її не можна кваліфікувати однозначно як процес, що сам по собі дозволить вирішити всі актуальні питання навчання дітей і підготовки молоді до праці. Головним на цьому шляху є те, що не можна зупинятися. Вже в недалекому майбутньому, коли штучний інтелект, цифрові та роботизовані системи вивільнять людство від рутинних, алгоритмізуючих і репродуктивних видів діяльності, будуть затребувані люди, здатні креативно та критично мислити, невтомно вивчати та досліджувати непізнане, приймати відповідальні рішення в ситуаціях підвищеної невизначеності та ризиків працювати творчо і продуктивно

в командах фахівців. Саме ця перспектива має налаштовувати і наукове, і педагогічне співтовариство на пошуки в галузі цифровізації освіти.

Використані джерела:

1. Биков В.Ю., Буров О.Ю. Цифрове навчальне середовище: нові технології та вимоги до здобувачів знань. Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців, методологія, теорія, досвід, проблеми : Збірник наукових праць. Вінниця : ТОВ «Друк плюс», 2020. Вип. 55. С.11-22.

2. Інтернет-орієнтовані педагогічні технології у шкільному навчальному експерименті: колективна монографія / за наук. ред. Ю.О.Жука. Київ : Атіка, 2014.196 с. URL: <http://lib.iitta.gov.ua/id/eprint/7675>. (дата звернення: 10.01.2021).

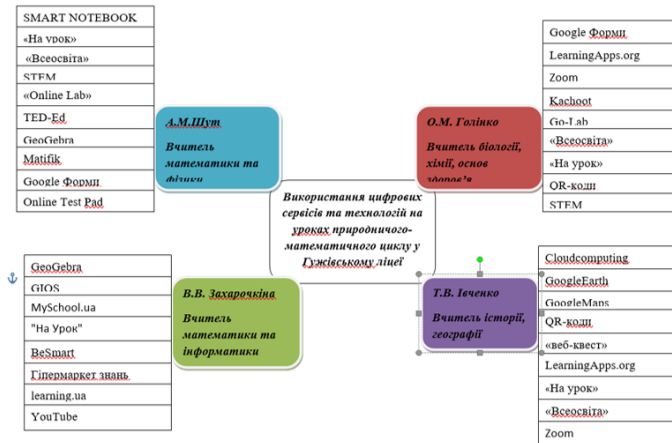
3. Соколюк О.М. Інформаційно-освітнє середовище навчання в умовах трансформації освіти. Наукові записки. Серія : Проблеми методики фізико-математичної і технологічної освіти. 2016. Вип.12(III). С.48-55.

4. Google, Apple and 12 other companies that no longer require employees a college degree. CNBC. URL: <https://www.cnbc.com/2018/08/16/15-companies-that-no-longer-requireemployees-to-have-a-college-degree.html> (дата звернення: 10.05.2020).

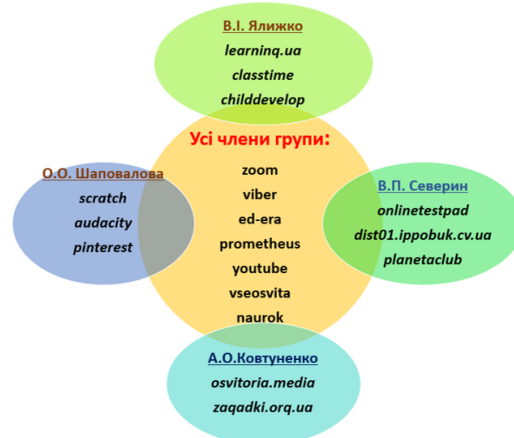
III Представлення матеріалів дослідницької роботи голів МО та дтнамічної групи

Підсумки досліджень роботи природничо-математичного циклу

Підсумки досліджень роботи динамічної групи

IV Представлення лайфаків із використання цифрових технологій та сервісів учителями- предметниками

Тест на цифрову грамотність
<https://osvita.diia.gov.ua/digigram>

Цифрограм
 Національний тест на цифрову грамотність. Після складання тесту ви отримаєте сертифікат, що підтверджує ваші знання та навички.
 ⌚ ~ 30-40 хв

Цифрограм для вчителів
 Це спеціальний сертифікат вчителів, які Яцук Наталія розробила спеціально на найважливіші теми цифрової грамотності вчителів.

Високий С2
 Найвища рівень знань

55/63

30 лютого 2021

Цифрограм
 Цифрограм для вчителів
 Цифрограм 3.0 для громадян
 Цифрограм 3.0 для громадян
 Цифрограм для адміністраторів
 Цифрограм для викладачів
 Цифрограм для викладачів

V Підбиття підсумків

Проект рішення педради

1. Учителям-предметникам:

1.1. Використовувати цифрові пристрої, їх базове програмне забезпечення; працювати з операційними системами, онлайнсервісами, застосунками, файлами, мережею Інтернет

- постійно;

1.2. Використовувати відкриті електронні (цифрові) освітні ресурси педагогічного спрямування для професійного розвитку та обміну педагогічним досвідом, створювати та наповнювати власне е-портфоліо

- постійно;

1.3. Дотримуватись академічної доброчесності під час створення та використання електронних (цифрових) освітніх ресурсів, вимог законодавства щодо охорони авторського права, а також здійснювати заходи щодо захисту власних авторських прав

- постійно;

1.3. Підготуватися до методичного заходу «Обмін досвідом»: представити уроки з використанням ефективних цифрових сервісів

- до 25.12.22 р.

2. ЗДНВР Валентині Ляшко:

2.1. Сприяти активній участі педагогів у формуванні політики цифровізації освітньої діяльності закладу освіти; створенню електронних (цифрових) навчальних та методичних матеріалів для організації навчання

- постійно

2.2. Укласти веб-газету «Використання цифрових сервісів та технологій у Гужівському закладі освіти» та розмістити її на сайті закладу освіти

- до 15. 11. 2020 р.

2.3. При вивченні станів викладання предметів відмоніторити рівень використання цифрових та ІКТ-технологій для забезпечення якості освіти

- постійно

Контроль за виконанням залишаю за собою

Тетяна ІВЧЕНКО